

(א) ז"ל אמרו מי ידן.
(ב) חגיגה ג: ידים פי"ד מה"ג.
(ג) חגיגה ג: ד' ז"ק לא:
(ד) ו"ה: (ה) זכ"ה:
(ו) שבתמנו, (ז) לפה פ"ה:
(ח) ז"ל שיימלאהו. יעב"ך.

תורה אור השלם

1. גער ידית גב זקתי
ולא ראיתי צדיק נקב
וירעו מבקש לחם:
התלים לו כה

גליון הש"ס

גב' בני צרות אני מעיד
לכם. עין לקח דף פה
ע"ה מתי' למה דף זכ
ע"ה מתי' אלל חכמים:
שב אחרינו פי"ג. עין:
חכמים דף קה ע"ה מתי'
תשבי ליה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דוקא הוה
שמעתה הו"ד ומית
אומרים ממק: (ב) ר"ה
כבוד וכו' ועומד על
שמועתו ועשה: (ג) תוס'
ד"ה עמו וכו' דממה לה
מזרים ועבד ג"כ פי' עמו
ומאז ממה למזרים לה
טרטור שאמר מעשר עני
(ור"ל) בן עורין פליג
וממה עמו ומאז בבל
וממנו דכי היכי דמזרים
ובבל לא קדשו מעולם אף
עמו ומז' וממה לה
לא קדשו מעולם:
(ד) בא"ד הניחו מולקדש
אף מא"י בשביל:

תוספות ישנים

בני צרות מעיד לכם לפי
שם אף ל"ש בני צרות
לשון וכשרים הם. וכן
עדין הוא כמנין ראשו לה
הרים גדולים לבד המנוח
שאמר (לקמן פה) אומרת
יבם שומתה אסורה ליבמה
וגם לכהונה נפקלה
כדמשמע לקמן פרק הערל
(שם) וא"כ מורה נמי כי
הולך פוסם [ג"ש] מק"ו
דלמנה וילכא למפקד מה
אלמנה שכן היא עומה
מתחלת דהא היא מתחלת
נמי לבד המנוח ויר"ל
דסוגיא דהכא לא אחיה כרב
המנוח ולרבי המנוח לא
אמרי' מתינו בני מיה לה
תקשי לן קא בני מיה
צרות וקא פשיט ליה בני
צרות ודאי' מתינוא בני
צרות טול לפשוט דין
דצרות דימון שהוא אמר
שהבנים עששו ע"ג המנוח
א"כ (אחא) [ממילא] מינא
רביה שאין הלכה כלל כ"ש
דל"ש הלכות פגומים ולא
יכולו לשמש א"ל"כ דרב
המנוח דלאמר שומרת יבם
שומתה אסורה ליבמה אחת
השארה עמה לשוק א"כ
לדברי רב המנוח בני זוהי
הם. וא"כ מדפשוט מבני
צרות דכשרים הם ועששו
ע"ג המנוח הצרות עששו
יהיו מותרות ואלא
[לשוק] ואלא כ"ש דל"ש
הולך פוסם: בבור עמן
פ"ה קי שמו. י"מ שזה שם
עירו ור"ל יש לו אח בכור
עמן כדלמנה תמם רב אקלג
לכור עמן:

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות

בני צרות אני מעיד לכם
לכם. עין לקח דף פה
ע"ה מתי' למה דף זכ
ע"ה מתי' אלל חכמים:
שב אחרינו פי"ג. עין:
חכמים דף קה ע"ה מתי'
תשבי ליה:

בני צרות אני מעיד לכם
לכם. עין לקח דף פה
ע"ה מתי' למה דף זכ
ע"ה מתי' אלל חכמים:
שב אחרינו פי"ג. עין:
חכמים דף קה ע"ה מתי'
תשבי ליה:

בני צרות אני מעיד לכם
לכם. עין לקח דף פה
ע"ה מתי' למה דף זכ
ע"ה מתי' אלל חכמים:
שב אחרינו פי"ג. עין:
חכמים דף קה ע"ה מתי'
תשבי ליה:

בני צרות אני מעיד לכם

בני צרות אני מעיד לכם
לכם. עין לקח דף פה
ע"ה מתי' למה דף זכ
ע"ה מתי' אלל חכמים:
שב אחרינו פי"ג. עין:
חכמים דף קה ע"ה מתי'
תשבי ליה:

בני צרות אני מעיד לכם
לכם. עין לקח דף פה
ע"ה מתי' למה דף זכ
ע"ה מתי' אלל חכמים:
שב אחרינו פי"ג. עין:
חכמים דף קה ע"ה מתי'
תשבי ליה:

בני צרות אני מעיד לכם
לכם. עין לקח דף פה
ע"ה מתי' למה דף זכ
ע"ה מתי' אלל חכמים:
שב אחרינו פי"ג. עין:
חכמים דף קה ע"ה מתי'
תשבי ליה:

עין משפט נר מצוה

א מ"י פ"ה מהל'
מזומות הל' ה פ"ד
מהל' מזומות ויובל הלבי'
מ:
ב מ"י פ"ה מהל'
מזומות הלכה ה
ג מ"י פ"ה מהל'
מזומות הלכה ה:
ד מ"י פ"ד מהל'
ממנה משכב ומושב
הלכה י:

מוסף רש"י

עמוז ומרואב. ישראל
הרצן עטור הירצן מנה
שכשו מסחור עונג ארץ
עמוז ומרואב מעשריו.
עשוי, מעשר עני
בשבועות. כדלמרינן
לקמן של קדושה עולי
גולה בקדושה הארץ
(חגיגה ג:). הרבה כריכים
כבשו עולי מצרים.
וקדשו בקדושה הארץ.
ולא כבשוה עולי בבל.
לקדש שבניה, ולכן לא
כבשו לקברי הולכי
ויבטחו וסמרו, לקדושה
ראשונה נטלה, כדי קדשה
הישע לשעתה קדשה ולא
לעמיד בלח, שביגלו בימי
גלותם, ולא לנו להחריף
ועוד אלמא שקדושה עולי צלל ואומר
ר"ת דהתם צארכן סיחון ועוג שלל
היתה של עמוז ומרואב אלל ארץ
סיחון שכבש מעמוז ומרואב לא קדשו
עולי צלל כדמשמע הכא ועוד אמר
ר"ת דמלינו למימר דהכא צארכן
עמוז ומרואב שלל כיבש סיחון
מעולם שלא קדשוהו אפילו עולי
מצרים וכן משמע במס' ידים (פ"ד
משה א) דמדמה לה מצרים וצבל א
וה"פ הכא דלאמר מר הרבה כריכים
קדשו עולי מצרים ועולי צבל לא
קדשו והניחוס כדי שישמכו עליהם
עניים אלמא חששו למתנת עניים
אע"ג דמא"י היו מנעו מלקדש
שכן בעמוז ומרואב שלל נקדשו מעולם
שראי לקמן מעשר עני בשביעית
ולא מעשר עני דמס' ידים איכא
מ"ד מעשר עני בשביעית וכן יש
לפרש במס' חגיגה (ד' ג: ושם) דקאמר
נמי ר"ח התם עמוז ומרואב מעשרין
מעשר עני בשביעית ומפרש מה טעם
הרבה כריכים כו' ולא בני למימנע
דעמוז ומרואב הוא מכריכים שכבשו
עולי מצרים ותדע דהא לר"ח מספקא
ליה צפ"ק דמגילה (דף י:). וצפ"כ
לשבעות (טו: ושם) אי סבר קדושה
ראשונה קדשה לעמיד לזכא אז לא
ור' יהושע ס"ל דקדשה לעמיד לזכא
במגילה ובשבעות ואפ"ה אית ליה
במס' ידים בעמוז ומרואב כר"ח אלל
על כרחק הא דקאמר התם מה
טעם לא מדברי ר"ח הוא ודברי ר"ח
הם במס' ידים ולא קמי ליה התם אלל
הש"ס הוא שמפר' כן דלמ"ד לא קדשה
הניחו (י) לקדש אף מא"י בשביל עניים
ולכן אין תימה אם גזרו על עמוז
ומרואב כדלמרינן ע"ג המנוח ואלא
מנה מצרים שהיא קרובה עשאוה מעשר עני
כדי שישמכו עליה עניים אף עמוז ומרואב כו'
דל"ש הלכות פגומים ולא יוכלו לשמש א"ל"כ דרב
המנוח דלאמר שומרת יבם שומתה אסורה ליבמה אחת
השארה עמה לשוק א"כ לדברי רב המנוח בני זוהי הם ועששו ע"ג המנוח הצרות עששו יהיו מותרות ואלא [לשוק] ואלא כ"ש דל"ש הולך פוסם: בבור עמן פ"ה קי שמו. י"מ שזה שם עירו ור"ל יש לו אח בכור עמן כדלמנה תמם רב אקלג לכור עמן:

מומר (סו) א: ויטעם, שאין מלניעין את כממיהם (דד וז).